

рече: Богъ ти прощава грѣхътъ, но сына който ти се роди отъ него, ще умре. (Царс. В. 6—14.).

§. 121. *Давидъ пости и са моли за животътъ на дѣтето.*

Подиръ малко дѣтето са разболѣва тежко, и въ разстояніе на седемъ дни Давидъ бѣше въ голѣма скърбъ като постѣше и са молѣше. На седмыйтъ денъ дѣтето омира и другитѣ не смѣяхъ да обевѣтъ за туй на царьтъ. Но Давидъ, като гы чу че шумятъ, разумъ че дѣтето е умрѣло. Тогазь остави желѣяньето и заповѣда да му сложатъ за да ѣде. А понеже придворнитѣ му са чудѣхъ на туй, рече имъ: „Докато боловаше дѣтето, молѣхъ са и постѣхъ, защото са надѣяхъ, че можѣхъ да умилостивѣ Бога; но като вече то умрѣ, защо ще желѣя напразно? Мож ли да го върнѣ въ животъ?“ (Царс. В. іѳ. 15—24.).

§. 122. *Авессаломъ са подига срѣщо баща си.*

Тъзи скърбъ са замѣнява съ друга. Авессаломъ, сынъ Давидовъ, като пожела бащиното си царство, раздразни безумныйтъ народъ и го подига срѣщо баща си. Туй, като чу Давидъ, излѣзва отъ Іерусалимъ отъ страхъ да не бы, като стои тамъ, дойде Авессаломъ съ войска и обсади градътъ и го истреби съ нож и огнь. И тѣй излѣзе съ своитѣ си, които му останяхъ вѣрны, и отиде на Елеонската гора съ плачь, босъ и съ покрита глава. (Царс. В. іѳ. іs. 1—3.).